

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne peti-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Iz državnega zbora.

V dan 13. t. m. pričela je budgetna debata, katera po starej navadi vsakej stranki daje zaželeno priliko, povedati vse, kar jej leži na srcu. Marsikateri poslanec nabira gradiva po več mesecev, pri budgetni debati se potem odpro vse zatvornice zgovornosti, in pritožbe in želje se pokažejo na površje razprave, katerim sicer nij bilo pravega mesta. Mej govorniki, ki so se oglasili do zdaj, opazujemo ta važni in pomembopolni razloček, da ustavovorni govorniki v svojih središtvih nijso baš izbirljivi, vse jim rabi: dijalektika, sofistika, zvijača, mnogokrat tudi neresnica, zato se pač često pripeti, da so na laž postavljeni in potem — tihi. Naši govorniki odlikujejo se vseskozi stvarnimi govori, kajti dogodbe in resnice imajo neovrgljivo moč, tu nij treba zvijač in lažij niti tako nedelikatnega tona, kakršnega je vaju n. pr. kvadratni žid dr. Jacques. Prvi, kateri je v budgetni debati poprijel besedo, bil je naš stari in vedno starejši Carneri, čigar govorom se vedno pozna, da so v Wildhausu zagledali luč sveta. Mož si sicer domišlja, da je velik filozof pred Bogom in pred ljudmi, spisal je celo knjigo o „Ethiki“ (katera je pa baje v nekoliko iztisih našla uže tudi pot na „Tandemarkt“), pa njegov govor nijma toliko filozofičnega duha, kakor navadna žaba volne.

Napadal je sicer vladu prav ostro, tudi nas Slovencev se je spominal in trdil, da naš jezik nij sposoben za uradovanje.

Ne bomo se dalje pečali z njegovim vse-skozi zanikajočim govorom, Čeh Matuš mu je itak dobro odvrnil. Ta govornik ima sploh veliko spretnosti. Omenjal je potrebo, da se prenaredi zakon o prihodnini tako, da bodo tudi tisti plačevali davke, kateri so se do zdaj vedeli odtezati, pretresaval davke o pivu, sladkorji in

žganji in navajal tudi zanimljivost, da vsled slabe železnične politike ustavovercev, mi z Nemčijo glede spirita ne moremo tekmovali, kajti ogrska krmuza se izvaža v južno Nemčijo ceneje, negoli v Česko.

Preidoč na jezikovne razmere vpraša:

„Kako pa je prav za prav z izvedenjem narodne enakopravnosti, na pr. v Šleziji in v deželah in deželnih krajih, kjer bivajo Slovenci? (Čujtel na desnici.) Je li pravno mogoče, da se tožbe, ki so pisane v deželnem jeziku, pri sodnijah v Šleziji ali južnej Štajerskej niti ne sprejemajo? Je li verjetno, da deželni uradi v slovenskih krajih slovenske uloge kar kratko vračajo vlagatelju? (Čujtel na desnici.) Taki dogodjaji kažejo prav jasno, kako smo še daleč od istinitnega izvedenja narodne enakopravnosti.

Nalog vlade bi bil, kjer je treba, da po zakonodajnem potu potrebno ukrene, a tudi energično izvede, (Dobro! na desnici) in kjer bi zakonita določila potrebna bila, da bite predložila ustavnemu obravnavanju.“

Poslanec Matuš zagotavlja potem, da bode večina zbornice taka vprašanja prav resno razpravljala, očita Carneriju nemški šovinizem in konča:

„Kaj naj na pr. sodim o razmišljanjih gospoda predgovornika, ki meni, da bi se ne smelo česko vseučilišče ustanoviti v Pragi, v središču, v glavnem mestu dežele, v zgodovinskem srcu narodnem, ne v onem mestu, ki šteje poleg 30.000 nemških prebivalcev 130.000 Čehov (Čujtel na desnici) marveč, da bi se bilo moralo preložit to vseučilišče v Tabor ali v Benešev? Ali nij to razžaljenje naše narodnosti, ali vsaj našega narodnega čustva? Gotovo! (Tako je! na desnici.) Ta govor se mi zdi, kakor da se v njem parlamentarno oglašajo neparlamentarni dogodjaji in spomini. Nehote spominam se pesni odličnega nemškega pesnika, ki je pel o

narodih-strežajih (Bedientenvölker) in ti narodi strežaji, oziroma njih zastopniki naj sede na tej (desnej) strani visoke zbornice. To, gospoda moja, si zapomnite: Če bili smo kedaj, uže smo nehalo zdavnaj to biti; mi nečemo tako nevredne uloge igrati ni v Evropi, ni v tej narodnostnej državi. (Dobro! na desnici.) Mi smo tu in terjali bomo ono, kar imamo kot narodi po ustavi in po naravnem pravu terjati pravico. (Dobro! na desnici.) Jaz mislim, da je to tudi vladin program, in ker je ona zapisala si na zastavo jednake pravice za vse, zato bomo jo še na dalje podpirali in zato bomo tudi zdanji budget dovolili.“ (Pohvala in ploskanje na desnici.)

Govoril je nadalje levičar Schaup, kateremu je minister Falkenhayn oporekal prav dobro, in Klier, kateri je svojo neslano interpelacijo o pretepu v Kuhljaku še jedenkrat pogreval in premleval, z desnice pa Schindler in Gabler, izmej kojih je posebno prvi navel veliko zanimljivega gradiva. — Pred koncem seje čitala se je interpelacija dr. Tonklija in drugov, katero smo uže priobčili.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 16. februarja.

V včerajšnji seji državnega zbora predložil je minister za trgovino baron Pino nov colni tarif in sicer povišan. Tako n. pr. se bode povišal col na kavo od 24 gld. na 40 gld., znatno se bode tudi col po tej ministrovej predlogi povišal pri tkaninah. V utemeljitvi te predloge se glasi: „Mi stojimo danes zopet tam, kjer smo stali 1878 leta, namreč pred potrebo, da naš tarif v resnici avtonomno reviciramo, a od takrat se je situacija bistveno razasnila; nada, da bi z oziranjem na inozemstvo ono tudi do varovanja naših interesov priveli, je odstranjena in mi moramo danes dopolniti, kar so misli v letu 1878. da morajo opustiti.“

LISTEK.

NOV.

(Spisal I. Turgenjev, preložil M. Málóvrh.)

Prva knjiga.

(Dalje.)

XIV.

Zopet sta dva tedna minula. Sipjagin odredil je vsakemu dnevni posel, ako tudi ne kot minister, to vender kot kakšen okrajni glavar, a sam držal se je — veličastno. Kolja se je učil; teta hotela je počiti zavoljo tajne svoje jeze; gostje so prihajali in odhajali, se zabavali, se pripravili — v kartanji in nikdar ne dolgočasili. Tudi Valentina Mihajlovna nadaljevala je svoje koketiranje z Neždanovom, a s to mešala se je neka dobrohotna ironija. Kar se Marijane tiče, to je ona z Neždanovom sklenila veliko prijateljstvo; v prvega veliko začudenje, uveril se je, da Marijanin značaj nij niti izpremenljiv kot vreme niti mruha, nego miren, tako da se z njo o vsem brez velikega odpora govoriti more. Nekatere kratki sta vkupe šolo obiskala;

a uže prvokrat uvidel je Neždanov, da tu nij nič storiti mogoče. Dijakon je z gospoda Sipjagina dovoljenjem v njej ravnal, kakor ga je bila volja in ako je stavec sicer ne brezpametno, a po starem kopitu otroke čitati učil, to so bila vprašanja, ki jih je pri izpitih stavljal, isto tako čudna kot odgovori, katere je bil otrokom prej v glavo ubil. — Tako se je na priliko vprašanju „Kaj znači izraz: Temna je voda v nebesih“, odgovorilo: „To je nerazumljivo.“ Poletje bilo je tu in zategadelj se je šola tudi kmalu zatvorila.

Na to skušal je Neždanov, spomnivši se Paklinovih besedij, s kmeti v dotiko priti, a kmalu se je uveril, da ne dela mej njimi propagande, nego da le njihove značaje študira. On je skoro celo svoje življenje v mestu preživel in mej njim in kmetskim stanom bila je razlika, ki mu je nij možno bilo odstraniti. Govoril je tudi z onim pijancem Cirilom, celo z Mendelejem, ali — čudo! — z nekom strahom. Čul pa nij nič, nego celo vrsto psov in kletev. Nek drug kmet, z imenom Fitujev ga je še bolj začudil. Obraz tega človeka bil je neizrečeno energičen, baš kakor kakšnega bandita, in Neždanov ukrepal je iz tega, da je našel porabljevega moža.

— A kaj se je izkazalo? Ta Fitujev bil je pravi proletarij, kateremu je občina vzela posestvo, ker on, močan, zdrav človek nij mogel delati, kakor je z velikim ihtenjem in jokanjem zagotavljal. „Jaz ne morem delati: ubijte me, ali delati ne morem.“ — Stvar završila se je tako, da mu posestva nijso več izročili, a on je okolo prosjačil. . . . Prosjačik z obrazom Rinaldo Rinaldijevim! Pri tvorniskih delavcih imelo je Neždanovo prizadevanje še manjši uspeh; ti so vsi ali preveč veselji svojega življenja ali preveliki siromaki, da nij bilo z njimi nič početi. S takimi bridkimi izkušnjami pisal je Neždanov svojemu prijatelju Silinu, kjer mu je svojo nesrečo in svojo nespretnost tožil ter poslednjo smatral izvorom nedostatne odgoje in grde estetične svoje narave. Obšla ga je misel, da on ne more propagirati ustno, nego pismeno; — ali začeta brošura ostala je neizgotovljena. Vse, kar koli je zapisal, videlo se mu je nedostavno ter na njega samega naredilo utisek, da je vse prisiljeno in nepravilno v jeziku in načinu; nekatere kratki pak našel se je sebi na velik strah poetizirajočega ali se spomnil na kakšne skeptične izreke. Odločil se je svoje poverjenici Marjani povedati o svojih nesrečnih poskušnjah in zopet je bil

„Pol. Corr.“ svari čitatelje naj ne verujejo preveč novinarskim glasovom, kateri pripovedajo čudne reči o panslavističnih agitacijah v **Galiciji**. Nekaj je resnice na tem, a lažij pa mnogo več.

Z bojišča na jugu razglasa glavno poveljništvo v Sarajevu v bojih proti vstašem pale ali ranjene: V 29. januarja v boji pri Rogoju pal je infanterist Vencel Kosar; leško ranjen je bil infanterist Adalbert Wlach. — V 10. februarja v boji pri Trnovu je bil mrtev Sandor Zsigmond, težko ranjena sta bila Janos Turos in Lajos Matyas. — V 10. t. m. pri Foči: težko ranjen Josip Partel. — V 11. dan t. m. pri Foči: težko ranjena Ivan Czervak in Konrad Wottawa.

Vnanje države.

Nekateri avstrijski listi so svetovali, naj bi se **Črnogora** okupirala, da bi se laglje pomirila vstaja v Krivošijah in v Hercegovini. To pisarenje avstrijskih listov pa kakor naravno nij vzbudilo v Črnogorcih posebnega veselja, marveč veliko razjarjenost proti Avstriji in „Glas Črnogorca“ je odgovoril: „Avstriji svetovati, naj Črnogoro okupira in nam vzame svobodo, katero smo si ohranili skozi pet stoletij, nij napačna misel, a jako nevarna je. Avstrija naj le pomisli, da se to ne izvede tako lahko, da se Črnogorci umajo braniti, da še nikdar še nij nikomur posrečilo Črne gore okupirati, da nijso le avstrijski vojaki, marveč tudi srčni Turki, in njim na čelu srčni Sulejman, plačali pot mej Nikšićem in Spucem s 6000 mrtvimi, dve uri hoda, za kar so potrebovali cel teden. Avstrijci naj le pridejo, mi jih pričakujemo!“

V „Presse“ se piše iz Bukurešta od 13. t. m. o **ruskih agitatorjih**: „Ruski obrist Trošin-ski vrnil se je v soboto iz Vidna in Ruščuka tu sem in je bil v noči navzočen pri panslavističnej seji, v katerej se je prebralo pismo Korzakovo, kateri nagovarja, naj se „patrijotično delo“ nadaljuje. Dalje so se prečitela pisma iz Zagreba in Beograda.“ Odgovornost prepuščamo „Pressi“.

„Pol. Corr.“ poroča, da se **srbski** narod drži lojalno vstaji nasproti; ne le da nobeden Srb še nij šel čez mejo mej čete vstaške, tudi podpiranje z denarjem je le neznatno. Drugi nemški listi pa, katere vodi le strast do Srbije, trde, da se po plesiščih, shodih in gostilnah pobira denar za vstaše — in to vse trdi zato, da bi Srbijo očrnil pred Evropo.

V **francoske** zbornici je vojni minister dajal poročilo o razmerah v Tuneziji in zatrjeval, da vlada popoln mr. Francoske čete da žive v popolnem sporazumljenju z domačimi, generali pa so vender še pravljeni za vojno. Freycinet je ministerskemu svetu naznanil, da sta Francija in Anglija poslali do svojih zastopnikov pri evropskih državah naročila, naj bi države povabili, da se z njima posvetujejo o egiptovskem vprašanju. Freycinet je teh misli, da bodo evropske vlasti za status quo in da se bodo varovale mejnarodne pogodbe.

Iz **Algerije** se poroča, da na jugu Orana in v drugih delih Algerije vlada popoln mir; nič ne kaže, da bi se rodovi hoteli zopet vzdigniti. Če bi se pa to zopet zgodilo, ne bode imel njih upor nikakor dobrega uspeha, kajti Francozi imajo vse strateško važne kraje v svojej oblasti.

Londovski list „St. James Gazette“ si je izmislila, da misli knez Bismark **egiptovski** problem

„na čudovit način“ rešiti: mej Kedivom in sultanom obstoječa razmera se bode razrešila; Kedive se bode odstranil, Egipt postane — kakor n. pr. Belgija nezavisna država pod varstvom Evrope; in nemški princ se bode postavil za kralja ali kneza v Egiptu. Na te besede pa odgovarja „Nordd. allg. Zeitung“: Mi se ne čudimo, če se tak nezmisel tiska; papir je potrpežljiv in novine se morajo na kak način izpolniti. Jeden list iznajde nemškega kneza za Egipt, drug vé pripovedati o razpору mej Avstrijo in Rusijo, tretji zopet, da bode Nemčija anektirala Poljsko“

Dopisi.

Iz Košanske doline 13. febr. [Izv. dop.] (Strašen požar.) Denes okolo jedne ure po noči nastal je v vasi Nadanje selo strašen ogenj. Vnelo se je po domače pri „Blažonu“ in se je ogenj, ker je burja močno pihala, po bliskovo naglo razširil in v malo minutah bilo je nad polovico vasi v groznem plamenu ter je grozni ta element v malem času osemnajstim gospodarjem poslopja, mej temi pet z opeko kritih, popolnem upepelil. Zgorelo je večinoma vse do tal, rešiti nij bilo mogoče vsled strašno naglo razširjajočega se ognja ničesar. Ubogi ljudje rešili so si komaj život, ker morali so na pol nagi in bosi bežati! In kar je najstrašnejše, zgorel je tudi jeden nad 60 letni starček, kateri je uže delj časa bolan ležal. Zgorelo je nad 50 ovac, več prašičev, kuretnine itd., a se za vse še niti izvedeti ne more, a nastal je v hiši, kjer so imeli „ohcet“, brž ko ne vsled nepredvidnosti in nemarnosti. Ravno ko so nevesto od doma odpeljali ter bili le nekaj sto korakov oddaljeni od hiše, začul se je strašen klic: „gori!“ Se ve da so ljudje na pogorišče hoteli i iz družih vasij v ogromnem številu, ali žalibože! na kakovo gašenje ali lokaliziranje ognja niti misliti nij bilo, ker je — kakor rečeno — huda burja stršanski plamen drvila, da je bilo groza videti! Tudi nij bilo vode, ker je vsled suše v obče pomanjkanje vode tukaj, dovažati so jo morali iz raznih oddaljenih krajev, a to je zelo počasno. In kaj naj si človek pomaga pri ognji brez vode?

Strašen prizor pa se je odprl očem, ko je dan napočil! Tu si videl na pol osmojene ljudi, kateri so skušali morda še kakovo reč izpod razvalin oteči, tam človeka obvezanega na rokah in glavi, kateri se je opekel, tukaj vrsta ženskih obupno plakajočih, tam na vrtu spet kopo milo plakajočih od mraza in straha drhtečih otrok, ki so se plaho pod plahto stiskali. Tam naletiš na smrdeče, osmojeno meso ovac, videti moraš spet opaljenega prašiča, ki vsled bolečin pojema. To je bil strašen pogled; človeku srce trga in ga z grozo navdaje vse to videti! Siromaštvo in beda sta nepopisljiva! Reva je tem večja, ker je desetim gospodarjem izmej zdaj pogorelih grozni požar pred tremi leti vse upepelil bil; ubogi

ljudje komaj da so si iz nesreče malo opomogli, zadela jih je druga še strašnejša.

Zavarovani so nekateri, pa plačali so zavarovalnino le kaki štirje do pet.

Precej zjutraj prišel je preblagorodni gospod c. k. okrajni glavar iz Postojine na mesto pogorišča in z gosp. županom škodo ogledal. Blagodušni gospod obljubil je na to delati, da se unesrečenim družinam z milodari kolikor mogoče pomaga, da se zares žalostni njih stan vsaj nekoliko olajša. Obračamo se tudi mi do dobrih ljudij, do blagih, usmiljenih src z milo prošnjo: naj pomaga, naj se usmili, kdor more! Ljudstvo, brez tega siromašno, ubogo, prišlo je ob obleko, ob živež zase in živino. Naj si je svest vsak blagi dobronik, da z vsacim najmanjšim milodarmom pomogel bode nesrečnim siromakom osušiti solzo iz mokrega očesa! Sila je velika in Bog bode stotero povrnil blagim dobronikom!

Iz Št. Jarneja 14. febr. [Izv. dop.] Naša po prerano umrlem, za narodno stvar vnetem, g. Fr. Zagorci ustanovljena prostovoljna požarna bramba priredila je v nedeljo 12. t. m. v dvoranah gostilne g. J. Zagorca prvo svojo predpusno veselico s tombolo in plesom. Ker je bil čisti dohodek od vstopnine in tombole odločen za podporo tega dobrodejnega društva, za to je tekmovalo vse v darovanji dobitkov, in nabralo se je toliko število lepih in ličnih prostovoljnih daril, da sta se napravili dve bogati tomboli, in je še ostalo dobitkov za jednako igro, ki ima biti prihodnjo nedeljo.

Požarna bramba, praznično oblečena, sprejemala je dohajajoče goste. Ob 8. uri jele so se polniti dvorane z odličnimi gosti iz Št. Jarneja in okolice, in kmalu se je pritelo živahno gibanje po vseh prostorih.

Posebno dragi gostje so nam bili pevci koštanjeviškega „bralnega društva“, ki so pred tombolo in po tomboli zapeli nekaj mičnih domačih pesnic tako precizno in navdušeno, da jim je donela od vseh strani zaslužena pohvala.

Čestitamo mlademu „bralnemu društvu“, da ima tako vrle in za narodno stvar vnete pevce.

Pri plesu svirala je godba iz štajerske Planine (Montpreis).

Veselica vršila se je po vsem v najlepšem redu in v splošno zadovoljnost, za kar se moramo zahvaliti v prvi vrsti novemu načelniku požarne brambe g. Ant. Majzelu ml.

Radostno se opazuje, da se je jelo tudi po Dolenjskem probujati priprosto ljudstvo, da se snujejo narodna društva in se širi narodna zavest.

Tudi naša požarna bramba je ustanovljena kot narodno društvo, ima slovenska pravila in slovensko komando.

V tem smislu se je porodila ter stopila mej svet, in to je bila tudi zadnja volja pokojnega ustanovitelja, da naj društvo ohrani naroden svoj

vrlo začuden, videvši, da sicer ne za njega leposlovne poskušnje, nego za moralne boli, ki so tudi njej samej znane bile, z njim simpatizira. Marijana bila je isto tako odločno protivna estetiki, kot Neždanov, a vender je Markelovljevo ponudbo baš zategadelj odbila, ker v tem moži nij bilo ni sledu estetiki. Dakako, tega niti sama vedela nij, saj v nas le vse ono močno deluje, česar si nijsmo svesti.

Tako minil je dan za dnem — jednolično — ali ne dolgočasno.

Z Neždanovom vršila se je neka izprememba. On je bil sam s seboj, ali bolje rečeno, s svojim delovanjem nezadovoljen. To izraževal je v svojih govorih, a na dnu srca bilo mu je povsem drugače; bil je mirnejši, nego kdaj poprej. Je li to bilo vsled miru in samote, čistega zraka, poletja, dobre hrane in prijetnega, rednega žitja, ali je od tod prihajalo, da je prvokrat v svojem življenji čutil osrečujoče čuvstvo popolne harmonije svoje duše z dušo ženske — težko je reči; a v istini, bilo mu je lahko okolo srca, akopram je svojemu prijatelju Silinu tožil, in kakor je menil, odkritosrčno tožil.

Nekega dne pak probujen je bil iz tega dušnega razpoloženja.

V jutro tega dne dobil je pismo od Vazilija

Nikolajeviča, voditelja celega podjetja, kjer se mu je ukazalo, da se ima po Markelovu seznaniti s Solominom, uže nekatere kratki omenjenim in z nekim trgovcem Goluškinom, v S. bivajočem starovercem, ter novih ukazov čakati. To pismo ga je jako iznenadilo, očitane njegove nedelavnosti čitati je bilo izmej vrstic. Srditost, do zdaj le po besedah izraževana, polastila se je zopet njegove duše.

Jezen in srdit je bil Kolomejcev k obedu prišel. — „Pomislite si,“ povzel je s skoro jokajočim glasom, „kakšno strašno dogodbo sem uprav iz novin zvedel. — Razbojniki so mojega prijatelja, ljubeznivega kneza Milana, kneza srbskega, v Beogradu umorili. — Kaj bodoti Jakobinci, puntarji, še storili, ako jih trda roka ne uniči.“

Sipjagin „dozvolil si je opomniti“, da tega groznega umora nijso Jakobinci, — katerih, kakor je obče znano, na Srbskem nij, — zakrivil, nego stranka Karagjorgjevičeva, ki je Obrenovićem sovražna. — A Kolomejcev nij hotel o vsem tem nič slišati, nego je le z istim glasom govoril o svojem prijateljstvu do umrlega in o tem, da mu je slednji neko puško poklonil . . . od Jakobincev prišel je na domači kruh, na nihiliste in socialiste, ter jih grozno psoval. Z obema rokama zgrabil je dolgo na

francosk način spečeno pogačo, jo nad svojim krožnikom prelomil, kakor se to v Parizu v kavarni Riche vidi, ter izrekel željo, da bi vse one, ki se sedanjim odnošajem ali sploh komu protivijo, na isti način zlomiti in uničiti mogel!! To so bile njegove besede! — „Čas je! Čas je!“ — je trdil, ter nesel žlico juhe k ustom. — „Čas je! Čas je!“ je ponavljal ter slugi vino točecemu svojo kupico porinil. Z velikim spoštovanjem omenil je velikega Moskovskega publicista in „Ladislas, notre bon et cher Ladislas“, bilo mu je zmerom na jeziku, a njegove oči bile so vedno v Neždanova uprte, kakor da ga je hotel s tem jeziti: „Evo ti! To je zate!“

Naposled zmanjkalo je temu strpljivosti, začel je ugovarjati, iz začetka kratko in tresočim (a ne od bojazni, nego od razburjenosti) skoro hripavim glasom zagovarjal je nade, principe in ideale ruske mladine, na kar mu je Kolomejcev tankokričnim glasom odgovarjal, ter naposled osoren postal. [Sipjagin zavzel se je dostojanstveno za Neždanova in njegeva soproga isto tako; teta skušala je Koljino pazljivost na kakšen drug predmet vzbuditi, ter je izpod svoje jej čez čelo viseče čepe srditimi pogledi društvo motrila; Marijana sedela je, ko da je iz kamena izsekana.

značaj. Zato bo tudi št. jarnejska požarna straža s tem najbolj slavila spomin svojega ustanovitelja, da bo pogumno in krepko branila ne le samo materialno imetje in življenje pred silnim požarom, ampak da se bode tudi z jednako odločnostjo stavila v bran pogubnemu in razdirajočemu nemčur-skemu duhu, ko bi kedaj skušal utihotapiti se v njene vrste. Tako si bo pridobila in ohranila priznanje in simpatije.

Iz sežanskega okraja 14. febr. [Izv. dop.] (Naš glavar g. pl. Höhnel ter županstvo in ljudske učilnice — Učitelj „miserere“. — Rubadi. — Neotesano postopanje poreznikovo.) Ne hvali dneva pred nočjo in človeka ne, dokler ga popolno dobro ne poznaš! tako nekako sem bil vzkliknil pred nekaterimi meseci, ko sem čital, da pride v Sežano na mesto g. pl. Bosizija nov c. kr. okrajni glavar g. Ernst vitez Höhnel, ki je vrlo vešč slovensčini, ves vnet za jednakopravnost, kateri bode pošiljal županstvu samo slovenske dopise, ki bode v obče skrbel, da se ne bode več tako nesramno teptalo po naših zakonih ter tako neusmiljeno pometalo z našim jezikom kakor doslej itd. Vse to in takšno, pretirano in prenačljeno hvalisanje je bilo čitati po raznih slovenskih novinah, in v resnici: nekateri so verovali praznim besedam, in veselili so se. A jaz sem tiho in mirno čakal v zatišji, opazoval iz daljine ter neprestano čakal, kdaj se bode izpolnilo vse, o čemer smo čitali, — čakal sem, a ničesar ne pričakal; naposled sem izgubil nadejo in s tožnim srcem sem se osvedočil, da sem imel prav, misleč si tedaj svoje: denes čujem od vseh strani samo žalostne glasove o nemškem uradovanju in dopisovanju gospoda glavarja pl. Höhnela, županstva se pritožujejo, da dobivajo od slavnega c. kr. okrajnega glavarstva sežanskega malo ne le nemške odloke na slovenske vloge! Dan na dan leté iz kraške „stolice“ nemški ptički, kakor: „An das ansehnliche Gemeindeamt in N. — Mit Beziehung auf den Bericht vom“ itd. ali „Es wird hiemit der Empfang des Betrages von — fl. — itd.“ in jednaki vsi s podpisom: Höhnel. — Čeravno nij moči preveč hvaliti, kar se tiče slovenskega uradovanja, prejšnjega okrajnega glavarja g. pl. Bosizija, vender je padlo večkrat v župansk urad kakšno pečeno pišče, kakor na primer: „Pošilja se slavnemu županstvu v — z naročilom itd.“ ali pa „Pošilja se slavnemu županstvu — z ozirom na tamkajšnjo prošnjo dne — na znanje.“

Na tihem so se že začela pogovarjati razna občinska županstva na Krasu, kako bi bilo moči priti v okoliščini temu nepravilnemu ravnanju od strani okrajnega glavarstva sežanskega, in kakor se čuje, ukrenila so nekatera županstva poslati na dotično mesto pritožbo zaradi te nepostavnosti. Izvrstno! da bi le ne ostalo pri dobrem ukrepu, temveč naj tudi v resnici vsa kraška županstva složno

Ko je Neždanovljev protivnik dvajsetikrat citiral ime „Ladislava“, skočil je Neždanov jezno raz stola ter z dlanom roke ob mizo udaril.

„Lepa avtoriteta je to, ki jo tu citirate! Kakor da bi mi ne znali, kdo je ta gospod Ladislav? Človek, ki nič drugega nij, nego lizun in hlapec!“

„A—ah! Ta—a—ako!“ cvilil je Kolomejcev. „Tako si vi dozvaljavate o možeh govoriti, ki so ljudem, kakor knezu Kovriškemu, prijatelji?“

Neždanov namignil je z rameni. „Lepo pripočilo,“ je odgovoril, „ta knez Kovriškin, hlapec, ki se predstavlja entuzijasta . . .“

„Ladislav je moj prijatelj,“ kričal je Kolomejcev, „moj drug . . . in jaz . . .“

„Tem slabeje za vas,“ segel mu je Neždanov v besedo, „s tem potrjujete, da ste tudi vi njegovih nazorov in torej se moje besede tičejo tudi vas!“

Kolomejcev postal je bled ko smrt.

„Ka—ko? Ka—aj? Vi se podstopite . . . Vas se mora koj . . .“

„Kaj se mora koj z menoj storiti?“ vprašal je Neždanov z ironično uljudnostjo.

(Dalje prih.)

terjaje višje urade za svoja prava! Čujem, da se je v bližnjem Tomaji že stvar razpravljala v jednej poslednjih občinskih sej. Na noge zatorej, bratje! Vzorek nam bodi moško odlično županstvo v Šempasu na Goriškem! V edinosti je moč, zategadelj združite se in složno ter brez strahu zahtevajte, kar nam gre po zakonih; v takšno zedinjeno delovanje bili bi najpripravnější shodi županov, saj ste večkrat vkupe poklicani v Sežano h kakšnim volitvam v cestni odbor, šolski svet ali pa v drugi namen; ob enakih prilikah bi se lahko pogovorili, česar bi bilo treba, da se ustavi daljni prekršek kakega zakona.

Kar se dostaje šolskih razmer, leži mi marsikaj na srci. Pred mnogimi leti ukrenilo in ustanovilo se je bilo v c. kr. okrajnem šolskem svetu sežanskem, da je uraden jezik izključljivo slovenski, in tega so se doslej vsi dozdanji gosposdje glavarji več ali menj držali, vzlasti g. Mallega moram v tej zadevi javno pohvaliti. A odkar je prišel v Sežano g. pl. Höhnel, neprestano dobivajo vodstva ljudskih učilnic samo nemške dopise. Ako ne znamo treh ali štirih besedic povedati po slovensko, kje za Boga svetega je ona razupita zmožnost slovenskega jezika? Slovenci smo potrpežljivi — —! A vsake stvari je in mora biti enkrat konec; oglašati ter upirati so se pričeli nekateri moški krajni šolski sveti temu večnemu nemškutarenju: z veliko radostjo omenjam, da sem iz verjetnega vira doznal, da se je spet krepki tomajski krajni šolski svet, čegar prvosednik je pohvalni nadučitelj g. B., hrabro po robu postavil temu samovoljnemu postopanju gospoda glavarja pl. Höhnela, da se je imenovani krajni šol. svet v jednej svojih zadnjih sej jednoglasno izrekel proti uvedenju nemščine kakor usiljenega predmeta v tomajske ljudske učilnice in da je stavil nujno predlogo: slavni c. kr. okrajni šolski svet blagovoli pobriniti se, da se odpravi nemščine nepotrebni predmet, naslanjaje se ob sledeče točke: a) nemščina se nij poučevala v tomajske ljudske učilnice od 1860. l. dalje in učenci, ki so zdaj mladeniči ali pa gospodarji, vender prav lahko žive s slovensčino, da so nekateri še celo pri vojakihi dospeli do višjih služeb; b) s tem nepotrebnim predmetom se krati neobhodno koristnim naukom predragi čas, ker se je krajni učilnični svet osvedočil, da se učenci vrhu vsega obilnega truda g. nadučitelja le borno malo nemščine uče in še to naglo pozabe, kar so si je minolo leto krvavo pridobili; in c) v Tomaji je tako že od rajnega tržaškega korarja Črneti ustanovljen nemšk pouk v posebnej uri za one dečke, katerih roditelji želijo, da bi se njih otroci učili nemškemu jeziku, a prepričal se je vsak, da se je oglašalo za ta predmet največ šest do osem učencev. Imenovani šolski svet je tudi sprejel predlog, naj mu slavni c. kr. okrajni šolski svet v prihodnje dopisuje jedino le v slovenskem jeziku, ker udje tomajskega krajnega šolskega sveta ne razumejo nemščine iznimši dva, in da se bode odslej vsi nemški dopisi vedno vračali. Izborni, le tako naprej!

Kolikor hvale smo dolžni omenjenemu krepkemu krajnemu šolskemu svetu zaradi slovensčine, toliko graje moramo izgovoriti g. F., učitelju v Repnem, ki sam radovoljno sili (morebiti za Iskarijotove groše) nemški jezik slovenskim otrokom ter jih s tem brez vse potrebe muči; drugega mu za zdaj ne moremo svetovati, nego li vzemi sam poprej nemško slovnico v roke ter uči se pridno sklanjati in spregati nemška slovesa, da ne bode tako neusmiljeno ter negalantno lomil in trpinčil ubogi nemški jezik. Tu samo povemo, da bomo natanko pod prste gledali vsem onim nepridipravom, ki ubijajo sebe in nedolžne otročiče z nekoristnim ter površnim naukom; brez milosti bomo mahali po njih!

V nekaterih vaseh na Krasu imajo otroci rubade, za tega delj so zaprti za nedoločen čas n. pr. ljudsko učilnico v Tomaji, kjer je — kakor se pripoveduje — čez šestdeset otrok rubadovih.

Srce mi še teži jako neolikano in robato postopanje poreznika (davkarja) sežanskega g. G. s

plačujočimi Kraševci, katere sem že večkrat čul, kako so tožili, da jih je omenjeni gospod pital z zelo nedelikatnimi naslovi, katere tukaj zamolčim; a o tem vam hočem obsirneje poročati o priliki, ako se dotični g. davkar ne poboljša, ki misli, da ima same vitoroge jarce pred seboj, kadar prihajajo v urad ubogi kmetje s težkimi ponezi v roci.

S. D.

Domače stvari.

— (Gospod Mondheim) je vodja tukajšnjega nemškega gledališča in v tej svojej ne posebno zavidljivej lastnosti gotovo vsikdar vesel, če mu časih pade kak slovensk goldinar v ne baš prepolni žep. Mislilo bi se tedaj prav naravno, da bode ta gospod razumel svoj položaj in lepo pohlevno opravljal posel gledališkega ravnatelja. Kaj še! Sinoči predstavljala se je znana igra „Angot“ in pri tej je režiser Linori (Larivaudière) govoril naslednje: „Ich komme auf den ball der Cital — Kalypso, wo die weiber der halle und des naschmarktes den ton angeben — —!“ Če bi te in jednake besede izustil v kakem bankerotnem cirkusu kak razcapan „clown“, da potem nabere par soldov, še zmenili bi se ne, da se pa v zavodu, kjer vlada kapital in inteligenca in veje neki čudno fin ton, čuje kaj jednakega in to ne iz ust kacega deskopraska, marveč režiserjevih, to je skrajna nesramnost. Obžalujemo, da ima nemško gledališče tacega režiserja, ki Slovence sploh, zlasti pa one, ki iz milosrčnosti obiskujejo nemške predstave, tako brezozirno žali in na mestu umetelnosti prodaja — aroganco. To nij več gledališče, ampak prav navadne Thespisove gare, naj tedaj obtiče v blatu, čim preje, tem bolje.

— (Na korist blagajnici društva „Narodni dom“) priredila bode goriška čitalnica, kakor se nam od tam poroča, v svojih prostorih sijajno besedo, v goriške okolici pa veliko ljudsko veselico. Oboje se ima izvršiti še letos. — Naj bi jo tudi vse ostale čitalnice in sploh vsa narodna društva po Slovenskem posnemala ter tako pripomogla, da se prej doseže plemeniti namen, ki je izražen v pravilih društva „Narodni dom“.

— (Kmetijski shod) bode 19. t. m. v Trzinu.) Županstvo vložilo je namreč pri c. kr. deželnej vladi prošnjo, da bi ona poslala tja deželnega učitelja poljedelstva g. E. Kramarja, da bi se posvetovali, na kak način bi se najlažje močvirnati travniki okoli Trzina osušili in namakali. —

— (Tržaški pevci) napravijo dné 19. t. m. izlet v Štanjel. Pri tej priliki napravi čitalnica veselico s petjem, govorom in deklamacijo. K veselici vabi uljudno odbor.

— (Veteransko društvo v Nabrežini) priredi dne 19. februarja 1882 v dvorani Franceta Grudna „ples“, pri katerem bode svirala vojaška veteranska godba na gosli. Začetek točno ob 8. uri zvečer. K tej veselici uljudno vabi veteransko društvo.

— („Učiteljskega tovariša“) 4. številka ima naslednjo zanimivo vsebino: Dodatek (novela) k šolske postavi. — Vzgojevalne šole neogibljiva potreba zdanjega časa. — Laž v šoli. — Številjenje v nižjem razredu, piše V. Burnik. — Nazorni nauk v ljudske šoli, piše Ivan Tomšič. — Novice pa dr. Janez Bleiweis. — Učne slike iz zgodovine, piše Tone Brezovnik. — Dopisi. — Raznoterosti. Razpisi učiteljskih služeb. — Premembe pri učiteljstvu.

Telegrama „Slovenskemu Narodu“.

Dunaj 16. febr. Po končanej generalnej debati in po govorih Herbst, Riegra in Clam-Martinića sklenilo se je z večino preiti v specialno debato. Poklukar zavrača odločno Jacquesove napade na deželnega predsednika in na slovenski narod. Zaradi volitev v českim veleposestvu je prihodnja seja v četrtck. Konservativci računijo pri českih volitvah 16 glasov večine.

Ptuj. 16. febr. Ptujski domoljubi posedu-
jejo od danes naprej „Narodni dom“.

Razne vesti.

* (Kdo je v Bosni in Hercegovini zadovoljen?) Neki dopisnik čudil se je v Bosni, da nobedna konfesija v zasedenih deželah nij zadovoljna. Popraševal je katoličane, pravoslavne in Turčine, a vsikdar dobil je stereotipni odgovor: E gos-podine, židovi so zadovoljni, ker delajo dobro kup-čijo, sicer pa nij mnogo bolje kakor prej.

* (Ostrupljenje popajčevini.) Večkrat se prigodi na kmetih, da si denejo na rano, da bi ustavili kri, pajčevino; to pa je nevarno. Iz Ginde-riča se poroča, da si je tam nekdo na rano del tudi pajčevino, da bi tako kri ustavil, a s tem da si je kri ostrupil.

* (Žitna prodaja.) Splošno največ žita, namreč nad 600 milijonov hektolitrov vsako leto, pridelava Ruska; nad 500 jih pridelajo Združene države, kacic 270 Nemčija, okrog 250 Francoska, kacic 160 Avstrija, 120 Angleška, 100 Italija, 80 Španjska in 40 Turčija. Primeroma največ žita, 840 hektolitrov na jeden □ km, pridelava Belgija, 560 Danska, 450 Nemčija, 420 Francoska, 380 An-gleška, 360 Italija, 320 Nizozemska, 280 Avstrija, 270 Rumunija, 180 Španjska, po 150 Rusija in Portugalska, 120 Turčija, 100 Švica, pa 80 Grška, in Združene države, in le 45 Škandinavija. Najbolj so z žitom preskrbljene Združene države, kjer pride na vsakega človeka na leto 14 hektolitrov žita, na Danskem 13, v Rusiji 9, na Francoskem 7, v Ru-muniji 6,5, v Nemčiji 6, v Španiji in Avstriji po 5, v Škandinaviji, Turčiji, Italiji in Belgiji po 4, v An-gleški in Nizozemski po 3, v Portugalski 2, v Švici le 1.

* (Kje je najbolj mrz.) Najnižjo tempe-raturo na svetu ima Verbojansk v Sibiriji, s sred-njo letno temperaturo — 16,7°C. Veliko nižje se ve da so še srednje mesečne temperature ne-katerih mesecev, tako ima januarij srednjo tempe-raturo — 45,7°C, februarij — 49°C, marcij — 33,8°C. Najhuji tam opazovani mrz sploh je zna-šal — 63,2°C. in sicer 30. decembra 1871.

* (Štatsitika poslopij.) Na Dunaji se je sezidalo lanskega leta na novo 33 prtilčnih hiš, 14 hiš v jedno nadstropje, 6 v dve, 53 v tri 33 v štiri nadstropja. Razširilo se je 113 prtilčnih hiš, 23 hiš z jednim, 2 z dvema in 11 s tremi nad-stropji. — Prezidalo se je 58 prtilčnih hiš, 14 hiš z jednim, 9 z dvema, 20 s tremi in 7 s štirimi nadstropji. — Vzdignile so se 4 hiše z jednim, 2 z dvema in 2 s tremi nadstropji. — Adaptiralo se je 1036 poslopij.

* (Prebivalstvo Petrograda.) Petro-grad ima zdaj 927.000 prebivalcev in je torej po prebivalstvu šesto mesto v Evropi. Pomenljivo je relativno malo število ženskih, ker pride na 100 možkih le 81 ženskih.

* (Hitrost brzojavov.) Brzjav, ki ga je poslala angleška kraljica povodom otvorjenja avstra-lijske razstave iz Londona v Sydney je premeril 16000 kilometrov dolgo pot, vključno temu, da je imel 66 besedij, v 38 minutah. Iz Londona v Marseille pride brzjav v 2 minutah; iz Singapore v Sidney v 35 sekundah. — V New-Yorku je dobil nek list iz Londona brzjav v 4 1/2 minutah; 17 minut po-zneje pa je bil brzjav uze v listu stavljen, list ves tiskan in se je uze po ulicah razprodal.

* (Šolstvo na Švedskem.) V tej zadevi vladajo na Švedskem jako ugodne razmere. 91% ljudi zna brati in pisati, in le 1% ne brati ne pi-sati, 8% pa samo brati. Ljudskih šol je bilo 8800, višjih meščanskih 18, učiteljskih pripravnic 12; 48 nižjih in 32 višjih gimnazij, univerzi 2. namreč v

Upsali in v Stockholmu, z 2000 slušatelji; — teh-niške nižje šole 4, višje 1; potem 1 mediciničen in 1 lekarniški zavod; 8 nižjih in 1 višja gozdarska šola; 27 nižjih in 2 višji kmetijski šoli; 1 akade-mijo za umetnosti in 1 za godbo; 1 šola za vojsko, 1 višja obrtniška in 9 mornarskih šol.

* (Nekoliko o prebivalstvu Švedske.) Švedska ima 4.579.000 prebivalcev, od katerih so razen 0,1% Laplandcev in 0,3% Finov vsi Nemci. — Po veri so razen prav malega in neznatnega števila katolikov in židov vsi protestantje. — Pre-bivalstvo je naraslo v zadnjih desetih letih za 9% ali za 2% močnejše kot v Avstriji. — Sploh je pa Švedska zelo slabo obljudena, ker prebiva v njej na 1 kv. km. samo po 10 ljudi. — Po spolu jih je 48,5% moškega, 51,5% ženskega spola.

Listnica uredništva. Gospod Matej Kobal, c. kr. deželne sodnije avskultant, zdaj na Vrhniki! V 35. št. našega lista čita se pod rubriko: „C. kr. okrajna sodnija na Vrhniki in slovensčina“ mej drugim le, da gospod sodnik svojim avskultantom obiskovanje vrhniske čitalnice prepoveduje, a Vaše ime nij imenovano nikjer, tedaj bi se ta faktom utegnil tikati koga drugega. Sicer pa zabele-žimo popravek, „da nij res, da je Vam gosp. okrajni sodnik dr. Pauer kdaj odsvetoval pohod vrhnis-ke čitalnice, še menja pa prepovedal“. Sicer pa, kaj nam koristi obiskovanje čitalnice, če Vam slovensčina preseda?

Umrli so v Ljubljani:

13. februarja: Elizabeta Majorenc, davkarskega kontrolorja vdova, 81 let, Stari trg št. 20, za starostjo.
14. februarja: Arnold Rexinger, optik, 75 let, Stari trg št. 2, za prsno vodenico. — Neža Lap, zasebnica, 81 let, Studentovske ulice št. 7.
V deželni bolnici:
12. februarja: Matija Meden, gostač, 55 let, Poljan-ska cesta št. 2, za osepnicami.
13. februarja: Marija Kukovec, gostija, 70 let. — Jožef Prosen, gostač, 60 let.

Tuji:

14. februarja.
Pri Slonu: Kah z Dunaja. — Fischer iz Lutten-berga. — Huttmann iz Gtadea. — Grilič z Dunaja. — Erik iz Dresdene.
Pri Malici: Hallschowski z Dunaja. — Dr. Regnard iz Trsta. — Gigl, Bätler z Dunaja.

Dunajska borza

dné 16. februarja.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni državni dolg v bankovcih	74	gld. 65	kr.
Enotni državni dolg v srebru	76	„	„
Zlata renta	92	„	20
1860 državno posojilo	128	„	25
Akcije narodne banke	814	„	„
Kreditne akcije	302	„	50
London	120	„	„
Srebro	—	„	„
Napol.	9	51 1/2	„
C. kr. cekini	5	64	„
Državne marke	58	45	„
4% državne srečke iz l. 1854	118	75	„
Državne srečke iz l. 1864	172	50	„
4% avstr. zlata renta, davka prosta	91	60	„
Ogrska zlata renta 6%	117	80	„
„ 4%	84	50	„
„ papirna renta 5%	84	75	„
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104	—	„
Dunava reg. srečke 5%	113	75	„
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	119	25	„
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	98	25	„
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	103	50	„
Kreditne srečke	100	75	„
Rudolfove srečke	10	19	„
Akcije anglo-avstr. banke	120	117	„
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	194	25	„

Svarilo!

S tem svarim vsakega, naj ne posojuje mojemu mlado-letnemu pasterku Ivanu Lochkarju na moje ime, ker ne bodem plačala jaz teh dolgov.

V Ljubljani, dné 14. februarja 1882.

Marijana Lochkar,

pekova vdova, Križevniški trg št. 5.

(94—2)

Razpis

služeb dveh občinskih policajev.

Pri mestnej občini kamniške sta izpraznjeni dve službi občinskih paznikov (policajev) z letno plačo 300 gld. in z deputatom v znesku 30 gld. za službeno obleko. Jeden izmed njiju dobi tudi prosto stanovanje.

Zahteva se znanje obeh deželnih jezikov v govoru in vsaj nekoliko tudi v pisanju.

Poseben ozir se bode jemal na bivše žandarme.

Prosilci naj svoje prošnje vložijo do zadnjega fe-bruarja t. l. pri

občinskem uradu v Kamniku.

(92—2)

Župan: Dr. Samec.

Hiša v Borovnici

se dá v najem, s šestimi sobami, prodajalnice, z vso pripravo in založbišcem, hlevom, vrtom in, če kdo želi, tudi poljem zraven; hiša stoji bizu cerkve. V najem se dá za tri leta. Več se zve pri Franu Su-hadolniku v Borovnici. (95—1)

Vozni listki v Ameriko.

Kreiranje agentur, ki skrbijo za preseljevanje, ima nalog, da skrbi za varnost potujočega občinstva pred sle-parijami inozemskih agentov. Dokaz temu je, da vsak mnogo-potujoči, kakor n. pr. Angleži in Amerikanci s posebnim veseljem kupujejo svoje vozne listke pri avstrijskih agen-tih, ker se dobivajo vedno po originalnem tarifu. Svetuje in natančnejša poročila daje (70—10)

C. kr. koncesijonirana glavna agentura

Arnolda Reifa,

spediterja za svetovni promet,

Dunaj, I. Bez., Kolowratring, Pestalozzigasse Nr. 1.

Cvet zoper trganje,

po dr. Malici, (533—21)

je odlično najboljšo zdravilo zoper protin ter reumatizem, trganje po udih, bolečine v križi ter žvečih, otekline, otrpila ude in lute itd., malo časa če se rabi, pa mine popolnem tr-ganje, kar dokazuje obilno zahval. Zahteva naj se samo „cvet zoper trganje po dr. Malici“ z zraven stajecim znamenjem; 1 steklen. ca 50 kr., pravega prodaje samo

lekarna „pri samorogu“ J. pl. Trnkoczyja na Meštem trgu št. 4 v Ljubljani.

V Ameriko!

Potovanje od Antwerpna velja gld. 48 s prav dobro hrano vred. Do Antwerpna gld. 31, torej vkup za jedno osebo gld. 79 a. v. Ta pot je za 535 milj krajša, kakor čez Hamburg ali Bremen. Natančnejša poro-čila o vožnji daje (679—6)

A. REIF,

speditér, Dunaj, I., Pestalozzigasse 1.

Cené ure!

Po poštne povzetji po-nazaj, če poslatev nij čilo je torej šiljam in dam denar dovoljna. Vsako naro-neriskirano.

1 cylinder-uro od srebrnega nikla z verižico; prej gld. 12 — zdaj gld. 5.25.

1 anore-uro od srebrnega nikla z verižico; prej gld. 15 — zdaj gld. 7.25.

1 srebrno anore-uro z verižico; prej gld. 25 — zdaj gld. 11.25.

1 srebrno remontoir-uro-Washington z verižico; prej gld. 30 — zdaj gld. 15.

Zlate ure za gospe; prej gld. 40 — zdaj gld. 20.

Zlate remontoirs; prej gld. 100 — zdaj gld. 40.

Jamči se za 5 let.

PH. FROMM,

Uhrenfabrikant, Rothenthurmstrasse gegenüber der Wollzeile, Wien. (65—3)

Pogrebna ustanov

Frana Doberleta v Ljubljani

priporoča svoje takozvane

imitirane rakve od kovin.

Izdane so iz lesa v jako lepe obliki in solidno, sliče so po meta-lične barvi z bogatim vkusnim lišpom od bronu pravim rakvam od kovin popolnem in so ravno tako cene, kakor do zdaj navadne lesene rakve.

Na telegrafično naročilo z naznanjeno dolgotno mero pošiljajo se takoj na vse železniške postaje.

Ustanov deva na prost oder in pokopava, ono tudi oskrbi slajno dekoriranje in pogrebe v in zunaj Ljubljane, kakor tudi oskrbljuje vence in trakove z napisi, naposled tudi transport mrličev na vse kraje to in inozemstva in se priporoča v ceno oskrbovanje. (701—11)